

Dohányárusok Közlönye

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTÖZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Budapest, VII., Károly-körút 7. sz.
hova az előfizetési összegek valamint a
kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Kéziratok nem lesznek visszatérítve.

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

TARTALOM: A láda kérdés. — Instrukciók. — Több elnézést! — A burnót és burnótozók. — Tárca: Két requisitívó. — Vegyesek. — Hirdetések

A láda kérdés.

Most már úgy látszik, az eléggé ismeretes ládakérdés megoldása csak idő kérdése. Hiszen nem lehet az a kincstár inteniója, hogy azon közvetítőjét, a ki az állam és kisárus között áll, akarva kis differenciával jövedelmében megkurtítsa, sőt gyakran tönkre tegye. Az nem szorol bizonyításra, hogy a szerelmes rendelet visszavonását a dohányárusok jogosan követelhetik, továbbá ismeretes, hogy a miniszterium olyképen kívánja ezen ügy eldöntését, hogy a ládákat a nagyárusoknak ezentúl olcsóbban fogják számitani. Ezen jóakaró terv, melynek végrehajtása jelenleg csak idő kérdése, fájdalom meg mindig a terv stádiumában van s ezért felhívjuk az illetékes körök figyelmet és a legmelegbben kérjük, miszerint ezen ügyet, a legközelebbi jövőben intézzék el olyképen, hogy a kecske is jóllakjék, no meg a káposzta is megmaradjon. Azon mód, melyet mi egyik régebb számunkban ajánlottunk a kérdés egyszerű megoldására az ország minden részében élénk tetszést aratott a dohány nagyárusok körében.

A ládák olcsóbbá tétele által egye-

dül nincs még a kérdés megoldva, azt azonban tagadni nem lehet, hogy akkor a kevesbé fontos ügyek gyorsabb elintézését fognak nyerni, a kisebb kalamitások lassankint meg fognak zúnni. Ha a nagy árust továbbra is kényszeríteni fogják, miszerint a ládákat magának tartsa, és azokat a kincstár vissza nem veszi, akkor valóságos szerencsének tartanak, ha oly ládákat szállítanak az állam, melyeket tovább is lehetne használni a kereskedelmi életben. Azon ténylegi nagyság, melyet mi ajánlottunk leginkább megfelel a füszerkereskedők igényeinek, kik ezen ládákat nagyobbreszt megveszik.

Meg csak azt akarjuk megjegyezni, hogy az ügy elintézesekor a mi projektumunkat is kellőleg latba kellene vetni.

Instrukciók.

(Folytatás és vége.)

Vevő: Jobb fajta cigarettát kérnek, melyek azok?

Árus: Raktárunkban kapható, Hungaria á 3 kr, Stambul á 2½ kr, Sultán á 2 kr, 1½ krért Hölgy, Hercegovina, azután Sport és Jenidje 1 kr. Van még azonkívül 3 fele ½ kros cigarettá.

Vevő: Tehát a Hungaria cigarettá a legdrágább?

Árus: Igen, azonban a különlegeségi árudában igen sok drágább fajta is kapható.

Vevő: Melyik a leggyengébb cigarettája?

Árus: Körülbelül mindegyik gyenge, de kiválóan a Hungaria és a Sultán.

Vevő: Ismerem ezt a 2 féle cigarettát, de azt hiszem, hogy a papirosa nem ég jól s ez árt a cigarettának?

Árus: Ha ez így is lenne már, ezen papír mégis összehasonlíthatatlanul jobb, mint bármelyik másik. A kincstári papírnak megvan az a jó tulajdonsága, hogy a dohány nem üt ki rajta.

Vevő: E szerint van oly cigarettá hüvely is, melyből privát emberek készítenek a cigarettát?

Árus: Ó, van igen sok fajta és mind igen kereset.

Vevő: És melyik a legkeresettebb?

Árus: Tudomásom szerint a »Griffon« cigarettá hüvely a legkeresettebb. Papirosa vékony, könnyű s a mellett mégis annyira erős, hogy a hüvely nem szakad el.

Vevő: Nagyon sokféle cig. hüvely

TÁRCZA.

Két requisitívó.

Irta: **dombóvári Schulhof G. R.**

»35 pointe« mondá a kopaszodó járásorvos és heves kémozdulattal csapta az idők viharos jársától megbarnult kártyát a fostetlen asztal mellett ülő szolgabíró elé.

Amaz egykedvűen ásitva, kedvetlenül nyult czizmanadrágjának mélyesége zsebébe, a vesztesség garasainak előkotorászására.

Aztán pedig mindketten kocintottak, kintták a legujabb termésnek még pohárban lévő maradékát.

Alkonyodik. Mélán kong a hajnos plébánia harangja . . . int az esteli imára. Erdőn-mezőn által hatol ezüsthangu kolompjának andalító szózata. Pásztorok, kondások hönnyel támaszkodnak önfaragta sétatotjuk kampós fogójára, és imára kulcsolják nap hevtől, égi háboru haragjától megbarnult kezöket. — Pozsgás arcu bérés lányok ajkáról égfelé száll a »Dicsértessék a szent szüz« kezdetű egyházi dálnak utolsó strófája, s a bojtárok ostorcsapásai elől menekülő csordakolompok is áhitattal hajtják föld felé fejöket. — Szóval mindent, még a négylábuakat is megszállja a 8 órai harangozás-szülte írását, még az istentagadó járásorvos is

naivan bámészkodik fel az ég azurjába s szórakozottan csodálja Hermes urfi játékát az aranyhaju bárányfelhőkkel, — csak a talpig magyar szolgabíró látszik végtelen phlegmával viseltetni úgy a természet, mint az emberiség dolgai iránt s bosszusan tekint maga elé, — akarom mondani a multba.

— Végre azonban belefárad a harangozó is a kötélhuzásba . . . Egyre lassabban s lassabban kong D hangú harangjának altató danája, végre már csak egyet-egyét szól, egyre lassabban, egyre lassabban, hogy aztán szinte észrevétlenül elhallgasson.

»Vége van! Igen! Vége van!« szakitja meg a szöcsendet rekedt baritonjával a szolgabíró s indulatosan csapja vállon az épen szivarkagyurással elfoglalt járásorvost.

— »Minek van vége?« kérdi emez, épen nem mutatván valami különös örömet a daliás-kodó szolgabíró erélyes nyájaskodásai felett — valjon a kártyának, bornak, ifjuságunknak, vagy tudja a jó ég minek van vége? Már többször folkértelek, ha jó idei gondo'atokbamerülés után idegesen mormogod a két, — számomra érthetetlen szót, hogy »vége van«, — hogy mond meg nekem, valjon minek vón' vége. De persze te, okulván a példabeszéden, hogy hallgatni arany, beszélni ezüst, mindig az aranyat választod közép-

utnak. — Pedig nem hiszem, hogy az idézett közmondást magyar ember találta volna ki, mert, ha be is vallom, hogy nem jó a tulságos közlékenység, — hidd meg barátom, a jó isten legelőit sokkal több könny áztatná, ha nem volna szánk, melynek közvetítésével örömmel, s mi fő, fájdalomokat embertársainkkal közölven, előbbit megkétszerezethetnők, utóbbit fel annyira reducálhatnók, mert . . .

— »Még se beszélted ki magad?« — vágott közbe a túl sok beszéd által idegessé lett szolgabíró, az egyre gyorsabban hadaró járásorvosnak, — »mindig csodálkozom, ha újra meg újra kénytelen vagyok tapasztalni, hogy korodbeli ember még sem okult a multon, s százszeri kérésem, könyörgésem, rimázkodásom daczára ne akarjon leszozni arról az utálatos szokásról, hogy azt, amit minden tisztességes ember két szóval el tud mondani, nekem fél órákig tartó diktózással mondja el! Ami pedig azt a dolgot illeti, — hát nem elég neked, ha egyszer mondják neked, hogy titok, mélyeséges szent titok, melynek részleteit avatlatlan kezeknek sohasem lesz alkalmuk, joguk szabadságuk a kíváncsiság martalékaul dobni? Vagy . . .«

— De már nem folytathatta beszédét, mert a járásorvos, ki beteges érzékenysége

existálhat, miután naponként igen sokat látok hirdetve?

Arus: Igen, fájdalom a legkétségbeesettebb eszközökhöz fordulnak ezen gyárosok, hogy gyártmányukat ismertté tegyék, azonban leggyakrabban a vevő igen rossz, hasznavehetetlen és egészségtelen papirt kap.

Vevő: A kincstári cigaretták hüvelyi egyformák?

Arus: Az oly papirt használ, mely nem árt az egészségnek s a mellett a cigarettá nem veszít szép alakjában.

Vevő: Melyik cigarettá papirosa a legjobb az ön véleménye szerint?

Arus: Körülbelül mind egyforma papírral bírnak, talán a Stambult és Hölgyet kivéve, mely cigaretták papírajai kiváló jók.

Vevő: Szíhatók a 1/2 kros cigaretták?

Arus: Óh igen, s árukhoz képest meglepően jók s nem is hiszem, hogy bárhol a világon 1/2 krért jobb cigarettát kapna.

Vevő: Azért kérdelem, mivel csodálkozom, hogy a kincstár általában 1/2 kros cigarettát is gyártat.

Arus: Tekintettel a szegényebb osztályra és a katonaságra, készültek ezen cigaretták. Itt az állam ugy látszik tisztán humanitásból kívánta ezen cigarettá fajok gyártását.

Vevő: Valódi török dohánynyal vannak töltve a cigaretták?

Arus: A 1/2 krost kivéve mindegyik török dohánynyal van töltve.

Vevő: Nincs nagyon soká a raktáron a cigarettá?

Arus: Nem, mivel a kereslethez képest készítik a mennyiséget.

Vevő: Tehát nem nagy a készlet?

Arus: Nem, nehogy a cigarettá kiszáradjon.

Vevő: Köszönöm a felvilágosításokat. Ajánlom magam.

Több elnézést!

Több helyről azon panaszt hangoztatták, miszerint a bélyeagraktárban csak azon esetben cserélik ki a bélyegeket és váltó ürlapokat, ha épen nincsen sok dolog. Így pl. a hó 1—10-ig nem cserélnék ki semmit, mely eljárást még természetesenek találjuk. Csak azt nem vagyunk képesek belátni vajon a hó többi 20 napján mért nem cserélik ki az árukat minden akadály nélkül. A mit az utóbbi napokban hallottunk az egyszerűen hihetetlen. Egy dohányárusnő, kinek bélyegeit és váltóit nem akarták kicserélni, mint privát ember küldte ismét oda a bélyegeket és azokat minden akadály nélkül kicseréltek. Tehát úgy áll a dolog, a dohányárus, a ki csakis kötelességét teljesíti, midőn a váltóürlapokat kicseréli, miért nem kapja meg azonnal a használhatatlan váltóürlapokért és bélyegekért a használhatót, a jót.

Nevetséges lenne, hogy egy bizományosnak vagy ügyvédnek vagy tudja az ég, hogy milyen más privát embernek is, e szakban több jogot adnának, mint a dohányárusnak. Azt hisszük, hogy ezen dolgot, mely úgy a nagyközönség, mint a hivatalnokok kényelmére van, sokkal tisztességesebb eljárást érdemelne. Vagy tisz jobb lenne, ha a sok privát fél, aki rongtott bélyeget kicserél, oda jönne a hivatalba és maga cserélné ki azt, mint így, mikor ezt a dohányárus teszi meg. Épen ezen okból a dohányárusok nevében több elnézést kérünk a becserelés alkalmával.

A burnót és a burnótozók.

— S. T. Z. —

A legrégebb használati forma, melyben a dohány Európában meghonosult, bizonyára a burnótozás, sőt ugy látszik, hogy ez sokkal előbb terjedt, mint a

dohányozás. Igen sok országban rendkívül sokat burnótoztak már akkor, midőn a dohányozás még teljesen ismeretlen volt. Ma már ezen szokás mindenütt alább szállott.

A burnótozásnak Európában való mikénti keletkezéséről, a következő kis mesét mondják:

Midőn a portugálok, Brazília partvidékének meghódítása után, számtalan bál száraz dohányt raktak hajóra, hogy azt hazájukba szállítsák: a száraz dohány portól oly erős tüszentési roham fogta el őket, hogy végre — ezt az ingert továbbra is megtartandó — elkezdtek a dohányport burnót gyanánt használni, s ez aztán előbb Portugáliában és Spanyolországban, később Francia- és Olaszországban s végül Németországban egész bevett szokássá vált.

A burnót készítése kétféleképen történik, — u. m. mesterséges módon, a fejlettebb iparral bíró államokban, ahol az életére és egészségére feltékeny és megmérgezőstől óvatossá teszi a népességnek, az ő burnótját már a XVII. században maga készíté, — és nem mesterséges módon, a művelődés alacsonyabb fokán álló népeknél, amelyek a maguk burnótját ősrégi szokás szerint állítják elő.

A burnótyártás már a XVI. század elején nagy virágzásnak indult, azon országokban, melyek e tekintetben máig is kiválnak a többiek fölött, így mindegyik előtt Spanyolországban, Portugáliában és Olaszországban.

A gyártás fejlődése — az előkészítés s a használt dohánnyfajták és tartozékai tekintetében — egyes országokban igen különböző volt — így e részben a keltai készítményt, (leginkább egy igen világos, finom por,) a német, (sötét, darabos

daczára, hosszú évek óta a legodaadóbb barátságban élt ezen vad modorú, de mindazonáltal lágy szívű férfiival, — megsértődvén ennek épen nem ildomos magaviseletén, — idegesen nyult kildája után s távozni készült.

— De szándékát megakadályozta az elkövetett bűnét rögtön belátó és megbánó szolgabíró, ki barátságosan fonta át izmos karját doktorbarátja nyaka körül s esdő szóval s pillantással végre is rábirta, hogy engedjen a helyzet, a barátság és — a karok egyvelege által képezett vis major kényszerítő hatalmának.

Aztán pedig, hogy kiengesztelje az imént megsértett barátját, részint pedig, hogy a borhatása alatt szabad mozgás után vágyakozó nyelvének is teljesítse kívánságát, a következőben adta a »vége van« mysticus értelmének magyarázatát:

»Az 1878-iki boszniai hadjárat alatt, ugyanannál a lovas dandárnál voltam beosztva, mint tartalékos szekerész tiszt, melynek egyik huszárezrede 2 évig büntetésül fordítva tartozott viselni sarkantyuit, annak emlékére, hogy nem teljesítette kellő éberséggel a felvilágosító, — más szóval Spion szolgálatokat, midőn a 7. hadtest fedezete mellett az ellenséges territóriumra rendelte a haza s a király iránti kötelesség.«

— »Azaz, hogy a császár iránti kötelesség!« vágott közbe a mindig hepeziáskodó járásorvos.

— »Azért is a király iránti« — mondja emez. A magyarnak sem Werbőczy Tripartituma, sem a Corpus Juris sem a Törvények Tárában, de még az osztrák kiegyezést tárgyaló hatványhét tizenkettedik törvény értelmében is csak király, nem pedig császár van!

»Eh! Mit tud a törvény! Ti jogászok mindig a törvénynevel álltok elé, mint ha az a törvény miudenható volna. Minden, amit tesztek, vesztitek, minden a törvény s megint csak a törvény értelmében történik! Nem lehet már kártyát venni kézbe, anélkül, hogy az ember méltó partnerétől ne hallaná a parolát: »A törvény értelmében követelem, hogy ne számolj hangosan« vagy »hogy számolj« hangosan. »A törvény értelmében követelem, hogy tedd ki az utolsó kártyát.« »Törvény értelmében exequáljátok el a szegény paraszt utolsó gunyáját, gyermekágyas asszonynak utolsó párnáját. Törvény értelmében hajtjátok végre korhadó bírói szervezeteknek legébekeültőbb hibáit az igazság, akarom mondani igazságtalanság szolgáltatásában s megint csak a törvény értelmében akarjátok, hogy miután már a lepedőt is ellicizitáltok a nyomorban sínylődd

betegnek teste alól, hogy a halált konstatálják, akarom mondani behozzák! — — Mintha mindenütt emberi, nem pedig az örök érvényű természeti törvény uralkodhatnék e mindenség fölött!«

»Törvény értelmében védjük a jogot, törvényt nem ismerő halandót« — folytatá a szolgabíró mindig magasabb s magasabb hangon, — az igazságtalan jogsérelmek ellen. Ugyancsak a törvény által védjük a polgárt az ellenség, — az államot a végenyészet ellen, — a halandót pedig a megsiketülés ellen, hogyha már most a legesleghatározottabban kérem, — nem! követelem, hogy böles megjegyzéseidet hadd el máskorra, mert különben a törvény értelmében s Ő Felsége a király nevében, kénytelen volnék tibuszedésséggel vádlott Péter Andrást, az egyetemes orvostudományok tudorát 35 darab préselt virginia, behajthatatlanság esetén a megígért történet elbeszélése meghallgatásának kedvezményétől való eltiltásra ítélni. — Indokok . . .

»Hagyd el a te indokolásaidat, inkább elhiszek mindent s igérem, hogy hallgatni fogok.«

»Hát hol is hagytam el? . . . Igen!« — A boszniai háborúban, miután hadtestünk báró Dausnitz vezérlete alatt elhagyta a horvát bosnyák határon Gradiskát, minden hadfi keblét

szemü.) és a román (parfummal keverve) gyártmányt lehetett megkülönböztetni.

Németországban ezelőtt nagy előszeretettel viseltettek a spanyol burnót íránt, amely leginkább összepreselve, agyag edényekben került bevitelre.

Nagy Frigyes, valodi Spaniólt használt és pedig nagy adagokban, egész haláláig. Egyes gyárakban szokásban volt a spanyol burnótot vörös miniummal keverni, — itt tehát a vevők, s dohánynyal együtt, naponként egy adag ólommeszet is szíttak. Különben régenten a köszőrükekről, köszőrüalmokról és az ollók köszőrülésekor lehulló törmelékkel is szokták a burnótot hamisítani.

A német gyártmányok ezelőtt kevésbé voltak ismeretesek, vagy legálább is nem érték utól a nagy hírnevnek örvendő spanyol, portugál és olasz fajtákat. Csakis a german-nyugatról való fajak találtak piacra Angliában. — Strassburg, amely a Rapé-járól maig is híres, ezelőtt évenként több millió font burnótot szállított a külföldre, — s egy Rapp nevű strassburgi, a maga idejében ugyancsak erősen állította, hogy a Rapé: az ő nagyapjától nyerte a nevét, aki állítólag egy burnógyár tulajdonosa volt. (Becker: »A dohánygyártás az ó es új világban.«) Sajnos, ez az állítás ellenkezik ama tényállással, hogy a Rapé, Francia, Spanyol, Olasz, Angol stb. országban már akkor régen ismeretes volt, mielőtt az a bizonyos Rapp, a világot megpillantotta.

A régi német burnófajtákból, a melyek részben még most is használatban vannak, a strassburgi Rapen kívül említést érdemelnek még a következők: a strassburgi naturell, frankfurti, neurodi, bärenburgi, haganau, landau, mainzi, kölni, offenbachi, marokki, sárga preselt svábburnót, stb. — Régenten sok idegen

véres, de babérkoszorúta csataképek dagasztottak. Mindenki vágyakozva tekintett a jövőbe, mely, mint valamely 19 éves hajdon sokat ígérő mosolylyal dicsőséget, elismerést, dupla gazsít —.

»És érdemjelet!« vagott közbe a szöszgő doktor, gunyosan.

»Arra csak a magadfajta filiszterek szoktak számítani« ripoztírozott az ingerült szolga-bíró. — »Köllött a fenékek az érdemek elismerésének külső jele, ha a bátorság jutalma, a kötelességteljesítéssel járó belső megelégedés sokkal szebb, fényesb, maradandóbb jutalomként kecsgettette azt. — ki magáért a jóért, nem pedig a jutalomért eszeleksi a jót!«

»A mozgositás eme érdekes szakában, midőn »laut Corpskommendó-befél« a 11. truppdivízióhoz beosztott tüzéruég, egynehány uhlanus 8 svadron fedezete mellett a Gradskától mintegy 2—3 órányira fekvő Szenovác közég határán ütötte fel táborát.«

»Laut fõrsift für die armé im felde« nekünk szekerészeknek is ugyanazon tüzéruéggel kellett táboroznunk, melyhez az armékommendó beosztott.«

»Ezen ostrom nélküli ostromállapot 4 álló napig tartott.

(Folyt. köv.)

burnótot utánoztak s mint külföldit jeleztek és árultak. — Krünitz (Encyclop. 1827.) írja, hogy még a mult század végén is, néhány gyáros, Angliából hozott régi hirlapokat és beírt óeska papirokat, hogy az általok készített burnótokat angol borítékokba takarhassák, — és Brémában, a szegényebb emberek összegyűjtötték a már egyszer használt angol papirokat és újra eladták a burnótgyárosoknak.

Különös előszeretettel kedvelik az erős csipős burnótot a Böhmerwald lakói, — ott, különösen a bajor oldalon, ellenállhatlan szenvedélyvel szipákolnak maig is egy — a legerősebb brazil dohányból készített és a legcsipősebb luggal preparált burnót fajtát, amely az ehhez nem szokott orrnak körülbelül olyan lehet, mint a választóügy egy batiszt zsebkendőnek. Ezt a — köznyelven »Brisil«-nek nevezett — burnótot, ugy, amint a XVII. században szokásban volt, egy bizonyos reszelőn finoman megőrlik, egy kis vajjal, vagy zsírral összekeverik és így egy palackkalaku edényben elteszik. A zsírral való keverés a legnagyobb figyelemmel történik és vannak emberek, akiknek ebbeli ügyessége oly hírnevre tett szert, hogy mesziről küldik hozzájuk a burnótot — keverés végett. A briziltubákoló nem dohányzik, s aki dohányzik: az nem szi briziltubákat. — S daczára ezen keverés túlerős voltának: némelyek még hamuzsirt is vegyitenek hozzá, — sőt akadnak oly erős tubákolók, akiknek még mindez nem elég erős, hanem ezeffelül még finomra tört üveget is kevernek a burnótjuk közé. — Hiába törekedett annak idején a kormány, hogy ennek a szenvedélynek elejét vegye. Ez az erdölakos, az ő burnót-keverékje nélkül nem ember, és a kor ott nem tesz különbséget, — a 12 éves gyermek épp oly elfogulatlansággal nyújtja az edényt az apjának, mint ez a maga társának.

A burnót házi készítésének szokása. a böhmerwaldiakon kívül, Európában még más helyeken is tartja magát, így Görög- és Oroszországban. A lengyel eredetű felső-szileziaiak szintén maguk készítik pipadohányukat és burnótjukat. Ugyancz található a lappoknál is. — Litvániában a nép zöld burnótot használ, melynek ott »lengyel« a neve. Ezt a juhások készítik.

(Folytatjuk.)

V e g y e s e k .

Kinevezés. A m. kir. pénzügyminiszter, Folksházy Károly marosvásárhelyi dohányáraktári segédisztet, a szegedi dohányáraktárhoz ellenőrré nevezte ki.

Megbízás. Rónai István m. kir. dohánygyári osztályvezető ur, lapunk régi derék munkatársa — mint értesülünk — a zenggi m. kir. dohánygyár ideiglenes vezetésével bízott meg.

A dohányzás hírneves barátai és ellenségei Franciaországban. Midőn a francia kamara nemrég jelentékenyen felemelte a szeszes italok

adóját, Rochefort Henrik azt írta: »Ha valamennyi honfitársam követné az én példamat, aki még soha egy pohár bort nem ittam és soha egy szivart nem szíttam: akkor Franciaország már rég esdöbbe jutott volna.« — Ez alkalommal a »Figaro« érdekes adatokat közöl, a kiválóbb francia politikusok, és a legkitünőbb írók, mennyiben követik Rochefort példáját. — Ezen adatok közül — a dohányzás szempontjából — bennünket a következők érdekelnek: Faure, a köztársaság elnöke, erős dohányos, a miben alaposan különbözök legutóbbi két elődjétől. Nagyon sok szivart fogyaszt, de különösen kedveli a pipát, épp úgy mint Grévy; csakhogy a míg Grévyt nem feszélyezte az etikett abban, hogy az elnöki palotában kedélyesen pipázgasson, addig Faure ezt soha sem engedte meg magának, hanem ha pipázni akar, folkeres egy rejtetet zugot az Elysée-palota kertjében és ott pófékel. Ribot pénzügyminiszter se nem dohányzik se szeszes italokkal nem él. Elődje a pénzügyminiszteri székben Poincare, a ki még jelenleg is munkatársa a kabinetben, szintén se nem iszik se nem szivarozik. Ellenben Tirad és Rouvier hajdani pénzügyminiszterek erősen dohányoznak. Boulanger szenátor, számszék elnöke szereti a jó szivart; Lockroy, a pénzügyi bizottság elnöke, szenvedélyes dohányos. Clémenceau mérsékelt szivarozik. Constans és Valdeck-Rousseau exminiszterek csak cigarettáznak; Floquet és Goblet szivaroznak, csakhogy az utóbbi irtózik a mások füstjétől és miniszter korában tiltotta a hivatalban a dohányzást. Dubuy, mint igazi demokrata, csak olesó szivarokat szi, Freycinet soha sem dohányzik, — Brisson se szivarozik. Az írók közül Dumas, Sardou és Malibaz kezdet foghatnak Roschforttal: Zola csak elvétve szivarozik: Daudet ezelőtt erős dohányos volt, de az utóbbi időben sokat engedett belőle; Scholl Aurélien szereti a finom szivart. De a legérdekesebb az, hogy Schloesing, a francia dohányjövődék igazgatója, nemcsak soha sem dosánsik, hanem állítólag családjának több tagját leszoktatta a dohány élvezetéről. Egyébiránt (ezt már nem a Figaro mondja, hanem mi jegezzük meg saját tapasztalataink alapján) ezen senki sem fog csudálkozni, a ki valaha francia trafik-szivart szítt.

A dohány állása eddig még általában véve a legjobb reményekre jogosít. Vannak ugyan egyes kivételek, vagyis oly helyek, ahol az elemi csapások miatt a dohány sokat szenvedett, de egészben véve, egy a hivatalos tudósítások, mint magan értesüléseink szerint, a dohányok országszerte igen szépen fejlődnek és jó termést ígérnek.

A török pipaszárak fája. Eddig azt hittük, hogy az ismetes török pipaszárak, melyek mindenütt magas áron kelnek, Törökország és egyáltalában keleten, a közönséges megfából (Prunus Mahaleb) készítik. Koch azonban, mikor arra utazott, ugy találta, hogy a törökök erre a célra minden szagnélküli cseresnyerajokat használnak és az ismert kellemes azután adják meg és pedig azzal, hogy a pipaszárát rózsavízben megáztatják. A lehghasználtabb fa, melyből az említett pipaszárak készülnek, az édes cseresnyefa (Prunus avium), melyet Kis-Azsia északi partjainak mélyebb völgyeiben, valamint Kerasuntól, és egész az Isorok torkolatáig általánosan művelnek. Európa-Törökország hegyeiben egy cseresnyefaj terem, melynek szagnélküli való fáját hasonlóképpen pipaszárkészítésre használják. Legértékesebb azonban az antiq, vagy a szagtalan török hegyi meggy és a valódi jazmin (jazminum officinale). Ezeken kívül a nem valódi jazminból (Philadelphus coronarius,) a közönséges hólyagfából (Staphilea) és a paraszilfából (ulmus tuberosa) is kedvelt pipaszárakat készítenek. Moldvában egy szép antipszárért, mely két méter hosszú és egy hélyük vastag, 5—8 aranyat fizetnek.

Segédírtkesztő: HELTAI NÁNDOR.

NYILT-TÉR.

Nagyobb vidéki dohány nagytőzsde kis tőzsdéjének kezelésére cautió mellett alkalmas egyén kerestetik. Ajánlatok »Cautiõ« jelige alatt a kiadóhivatalba kéretnek.

Az ország t. c. dohánynagyárusaihoz!

Ámbár Magyarország dohánynagyárusainak jelentékeny és igen tekintélyes része a „DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYÉ“-t azon meleg rokonszenvvel fogadja, mely nélkül egy oly szaklap, mint a mienk, nem állhatna fenn, mindamellett nélkülözzük a t. c. dohánynagyárusok érdeklődését az oly kifejezetten elismert, célszerű vállalatunk iránt, kik attól részint nyelvi, részint gazdasági tekinteteből távol maradnak. Tapasztalásból tudjuk, hogy más indokok nem forognak fenn arra nézve, hogy a megillető érdeklődés mutatkozzék egy lap iránt, mely minden számában világosan igazolja, hogy azon hivatás jólétét, melynek érdekében sikra száll, szíven hordozza. Mert mivel volna indokolható a részvétlenség oly lap iránt, mely hűen tolmácsolja mindazon kívánságokat, nehezteléseket, panaszokat és sóhajokat, melyek évről-évre százféle variációban merülnek fel és minden haladást megakadályoznak? Mi indokolhatná azt, hogy a dohánynagyárusok egy része még mindig távol tartja magát egy oly mozgalomtól, melynek célja a testületi szellemet fejleszteni és szilárd alakulást adni egy foglalkozási ágnek, mely eddigelé csak szórványosan fejezte ki a javulás utáni törekvését.

Egyáltalában nem szándékunk lapunkt, e mely életképességét már bebizonyított, és így a reklámot nélkülözheti, dicsekvő módon ajánlani. De ami bennünket arra késztet hogy az ország t. c. dohánynagyárusaihoz forduljunk, nem egyéb, mint az a kérelem, hogy mindenki tehetsége szerint járuljon vállalatunknak minél nagyobb mérvben leendő kiterjesztéséhez, mert a biztos eredmény csak ez esetben fog gyorsan bekövetkezni. Legyen mindenki, aki a lapra még nem fizetett elő és ettől kicsinyes okok által vissza tartott, azon meggyőződésben, hogy azon néhány fillér, melyet áldoz, oly célra szolgál, mely az ő érdekeit is előmozdítja és az ő kívánságait is illetékes helyen terjesztik elő. Mindenki, aki a lapot megkapja, azt kollegáinak is ajánlja! A dohánynagyárusok helyzete komoly és az ő üzleti tevékenységüknek különös jelentőség mindaddig nem tulajdonítatik, míg ők maguk testületileg nem szervezkednek. Ezen célt elérni, az együttműködést lehetővé tenni, a közös ügynek egészséges basison alapuló fejlesztését előmozdítani, ez képezi azon programot, melyhez a „DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“ ragaszkodik és melynek pontos keresztüvitelére, megvalósítására törekszik.

Kérjük a dohánynagyárus urakat, hogy a közös ügy érdekében élénk agitációt sziveskedjenek kifejtteni.

„A DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“
szerkesztősége.